

MURAKÖZ

magyar és horvát nyelven megjelenő társadalmi, ismeretterjesztő és szépirodalmi hetilap

Megjelenik Csáktornyan hetenkint egyszer: vasárnap.

Szerkesztőségi Iroda: Fischel Fülöp könyvnyomdája, helyiségben. — Szerkesztői ártáskészítők: Héff, Szardán, Ostörtökön és Szabolton 11 — 4 4 órákor. — A lap excellent részére vonatkozó minden közlésény *Magyarul és Horvátul* megérkező küldendő Csáktornyára

Kiadóhivatal: Fischel Fülöp könyvkereskedése Csáktornyan. Ide küldendő az előfizetési díjak és híreletek.

Híretelek juttathatók számtalanul

Előfizetési árak:

Egész évre 4 ft
Félévre 2 " "
Negyedévre 1 " "

Híretelek mely elfogadhatók: Budapest: Goldberg r. A. V. bíró, író, Bécsben: Schalk II., Dukas M., Oppolck A., és Dauts G. L. és társai, Frankfurt a M.: Dauts G. L. és társai.

Nyilttér pelttsora 10 kr.

Erzsébet napján

Nem csak az egri ember lehet büszke nevére. Mi, kik itt a két folyam közti vidéken lakunk, szintén nem egy követ vittünk szeretet hazánk ezer éves alkotmányának épületéhez. Nem csak egyszerű vilogtatták meg kardjukat a haza védelmére a horvát nyelvű, de a magyar hazáért elő-haló hősök, kik itt születtek, s itt éltek. A Zrínyiek Magyarország büszkesége lesznek, míg csak egy magyar szív dobog magyar kebelben. S soha-soha panasz nem volt e vidék lakóira. Mily büszke lehet minden muraköz, hogy lelkiismeretét nem terheli amaz iszonyú vád, melyet elejtünk, de el nem felejtjük azoknak, kiknek homlokán a bujtatók, a honáruló helyegek van sítve. Mondom, elejtettük a vádat, mert hisz testvéreik fogadták őket, midőn az elnyomatás korszaka után megemlékeztek a mi jogainkról is, de résen vagyunk, hogy egy esetleg bekövetkező slyemű állapothban véde legyünk ellenük.

Volt-e szükség valamikor a mi hazafias érzelmeinkben kételkedni Bizonyára nem! Oly ropant közel azokhoz, kik a magyar ellen olyan indokolatlan vak haragot látnak, nem engedtek magunkat félre vezetni csabításai által hanem szeretettel és lelkesedéssel csigilgunk imádozt hazánkban, mint a cseesemő anyja kebelén.

És a közel múltban, mily buzgalmat fejtettünk ki, hogy megtanuljunk hazánk gyönyörű nyelvét, hogy ez által szorosabbá fűzzük a kapcsol, mely hozzá köt.

Iskoláinkban magyar szellemben tanítanak, iparosaink és kereskedőink magya helyekre küldk gyermekeiket kiképezni. Nincs senki, ki csökönnyösen el aka na maradni, igyekszik mindenki lépést haladni a kor szellemével, magyar szellemben. És ez így helyes. De rék honfiának a művelődés, az anyagi és szellemi jólét magvat hintették el ha fardozásainknak gyümölcse meg érik, oda állunk mi is, s joggal köve telük a részeinket, hisz mi is e drága hon édes gyermekei vagyunk, kiknek nem veheti szemére senki hogy nem szerelték anyjokat, hanem hogy igye keztek mindig eleget tenni kötelességeiknek irányában.

És hogy így lesz az a jövőben, arról kezesekők a mult.

Jól esik ezeket elmondanunk ez alkalommal, a midőn a magyarok szeretett királynéja: Erzsébet Ő Felsége névünnepe belesik lapunk mai számlának heti rendjébe; kötelességünk a fentebbi sorokat a magyarok védszónyának névnapja alkalmából hangoztatnunk, különösen lapunk hasábján, hisz Ő Felsége fényesen adott a horvát nyelvű Muraközieknek példát azzal, hogy a magyar nyelvet elsajátította s fenséges gyermekeit is megtanította arra. Szolgáljon ez a muraközi népek buzdításul a megkezdett munkához!

Muraközé ki! — Erzsébet napját mint a mi felséges asszonyunk névünnepe, mi is ünnepejük meg! És egy szívvel lélekkel mondjuk: Tarisza Isten Ő Felségét, a magyarok koronás királynéját,

A vallásról

Az 6-világ elenyészelt. Minden alaki tökélye és külső paléro-oltsága mellett is vesznie kellett: mert Ciceró és Ari-ztotelész társadalmá és anyagi küzdelem szülte önében s az élet fényből kifejeletl dolyton alaput. Alig múlt el azonban egy embrőlöt.

mióta Ciceró a munka megalázásával és annak lealacsonyításával kimondotta az antik bölcseségre a tönköt, mejelent a nagy vallásalapító, hogy a munkáról elhárítsa a szegény be-yegét, hogy azt szabadhá (egy-és megsejteltje, hogy azt erkölcsi rendeltetésnek visszaadja, hogy a be-ületes munka pályáját a szellemi megváltás és anyagi uralom méltóságára, az élet imájának, az Isten tisztelésén k jelentőségre emelje. És ezzel me-velte a munka civilizator hatámat, mely utalom a természet fölött, erkölcsi emelkedettség és folytonos haladás a szellem s anyag terén egyaránt.

A földi törekvésnek természetes határt szab a halál. A legnagyobb buzgalom törekvése, a eggyesebb kar, a legnagyobb láng-ez munkája csak törekvés marad, kiki csak részleges vívmányok valik meg az életől. Vajjon a halál mindennek vége? Aki e kérdésre igennel felel, az egyben minden emberi törekvés céltalanságát állítja. Meddő minden munka, hii minden fáradozás, az élet eggedült helyes megadása, a megemelés. Ie ime elől a val és ez azt tanítja, hogy az ember vajlón egy e célra törekszik, melynek elérésére az élet csak előlepe-öt szolgál. A törekvés a haráron innen van, annak elérésére azon túl. A teljesítés, a megoldás és örökévalóság feladata. Nincs azért elve-szett élet, nincs haszaltalan törekvés: egyetlen törekvés is az örökévalóságban találja megoldását a legesekélyebb munka is jutalmát Istennél találja, kinek dícsőségére vitetett végbe.

Hii hii azért minden fáradozás mely pusztán az anyagi érdekek teljesítése által akarja elérni a népek boldogságát! Boldogság és elégedettség anyagi jók aran meg nem szereshetők. Csak azon szív lehet nyugodt és boldog, mely bekejt Istenel keresi. Keresni fogja az ilyen is a föld javait, de ráit k esőgni nem fog. Dolgozik és serényen munkálkodik is, de csak azért, mert írva van: "azazod veritekével fogod keresni kenyeredet" és aki nem dolgozik, ne egyek!" És mid'n minden ohaja és törekvése, kez-minden munkája Istenel, egyben mindenét Isten adományaként tekinti! Tudja, hogy a föld fáradoalmas munká tere, de tudja azt is, hogy ver-tike teljes jutalmát gyümölcset nem itt: hanem ott szedi.

A vallás Istenre viszi a munkát általában is, a mennyiben annak köteletnél Isten parancsára vezet vissza, másrészt annak sikereit Isten áldására utal. A vallás követelménye szerint az embernek folyton munkás-ak kell lennie. Isten dícsőségéért kell törekednie, gondoskodnia és dolgoznie, de minden munkája meddő marad ha buzgóságos ima, önmegtartózkodás és szeretetteljes áldozatkészséggel nem esdi le veritekére Isten áldásának termelő harmatát.

Fajdalom! mindkettőtől oly könnyen megteledkezünk. Látnak nagy tömeget azoknak kik telente és renyhén állnak a helyett, hogy folytonos munkálkodás által töltésnek be hivatásukat. De látunk olyakat is, kik bátran és kitartóan küzdek az élet küzdel-mét de hiányzik bennök a vallásos tevékenység bölcsesége az ima az önmegtartózkodás szelleme. Innen az erők tübecsülése, s az önzés kapzsisága, innen az elégedetlenség a kétségbeesés midőn a megsejtelt munkás-ság gyümölcstelen marad. Innen a köle-önöz-irigység meddő versenység a szereteletesség mik sokszor a legemesebb törekvéshez is meddőké teszik. Minden elvesztett a hol az ember csak önmagat keresi!

Ha a munka a társadalmi haladásnak egyik főlényezője, a vallás a munkának rugója, midőn bejeje oltá annak két legénye-gesebb emeltyűjét, a szabadságot és a szeretelet. Minden haladásnak, mind a szellemi, mind a közgazdasági életben, egyi alapja a szabad-ág, mely midőn az egyeni erőkteljesnek megadja a maga lehető széles jog-alapját, a társadalomban a jogos versenynek biztosítja útját, melyben — azt helyesen foglgyva, — van az emberi erők diadán-k mezeje! de alapja van a szereteletben is mely az emberek oly egyesülést létesít, melyben mindenki embertársa érdekében épen úgy gondoskedik, mint önmagáról.

Urunk a mennyből lehozta a földre a szabadságot. Az emberek mindannyian tagjai egy nagy családnak, melynek atyja az Isten. Mindenki születés-ével magával hozza a természet koronáját. Mindnyian Isten teremtményei vagyunk és természetünkben egyenlők. Kiki Isten képmását hordja hát-hatallan lakában, s mindenki kötelessége veleszületetli szabadságot munkásságával Isten

dícsőségére munkálkodik itt, hogy elnyerhesse fáradozása jutalmát ott.

Szent hitünk szerzője a mennyből lehozta a szereteletet. Arról ösmerendek meg az emberek, hogy tanítványaim vagytok, hisz szeretik egymást. Ebben van a vallás fonáses Egyomány s ebben nyilvánul társadalom-alkotó és lenntartó erje.

Csak a szeretelet oldhatja meg és köz-veit szerencsés sikerrel azon nehézségeket melyek az emberi nem-szolárítás és eggyedigi jogoké közt bonyolultak. És ha majd az ellentétek közt mindig eelsebb lesz a haroz, és mindig tavolabb fog állni a megoldás lehetősége az uradó testi és lelki nyomor, az elhagytatás: képepte ki fog gyuladni a vallás cha-ri-ta-tus-át: hogy az oltadás erejét, az áldozat hatámat kijel-leszje. A szeretelet művei úbt közelebb fogják hozni egymá-hoz a megosolt emberi sziveket, és e hátráltatnak majd azon mester-seg-akadályok korlátok, melyeket az önzés és kevelység emeltek.

B. E. I.

CSARNOK.

A hóher alma

A mester felkint
S legényeinek int:
„Csak gyorsan, szaporán
Készüljön az állvány,
Mire a nap felkel,
Készen legyen a hely
Hol én ma, — borzadok
Először gyilkolok ...

Csitt! ne zajogjatok,
Hallan kopogtató,
Hogy ott a börtönben
O fel ne ébredjen,
Hísz van, aki szerel,
S álmban ölelget

Isten ki lelketem
Látod és szivemet.
Bölcsös meg én nekem
Nem lesz az én vétkem,
Mások a hóherök,
En csak eszköz vagyok!”

A durva legények

Ök úgy is csendesek,
Nem kell a szesz nekik
Ma egy sem sztomjakiz,
Egyik sem szól, beszél,
Saját hangjától fél.

Csak mostan, mikor egy
A börtön felé megy,
Jedten fut vissza.
S rémülve kiáltja:
„László s Gara lánya
Az éhgez felszálla!”

A többiek hiszik

Mert hinni szeretik
A mester kalapát
Leveszi s hálát ad:
„Közösönm Istenem,
Hogy nem kell vétközöm!”

N. L.

Hozzá

Oly szivvidító mosolygást,
Mint sz-medben, kedvesem,
Bihorsán ajkaidon kívül
Nem leltheti sehol sem

S e két mosoly szép arczodon
Olyan pírrá egyesül,
Hogy hasonlít csak a hajnal
Mutat egyes-egyedül!

S valamint a rózsás hajnal
Jelenti a szép nap t:
Bus egem is kiderül, ha
Látom vidám mosolyod.

M. L.

A MURAI TUNDEB

— Regényes elbeszélés

Írta: HORVÁTH GYULA.

Mely a Murá, zavaros ha megérő ...
Mura partján busok en utand;
Zugva jónak, sügva mennak a labok.
De en csak Mura partján
Te utand busok!

Ó dalolta ezt, az a kedves, mindig jó-
kedvű aranyos Erzsike, a halász leánya, kit
a nép csak „murai tünderek” nevezett.
Arvalányhaj fűrtel, hűleher homioka, leu-
virág kék szeme, pizsi biboipiros ajaka va-
lóságos tündérré varázsoltták, hát mikor még
azt a szép édes — bus dal! dalolta! Szeretleme
gyuladt a szív, megtisztult a lélek.

Ót lakot a Mura partján az öreg ha-
lász s k — sok even át, s midőn érege már
vegépkimerült, leányának ada az az eve-
zöt. Volt is ám jó jövedelem, még az is ál-
jart a Murá, kinek a túlparton semmi dol-
ga sem volt; azaz galántul honoráltak a
szép Erzsikét, hogy is ne! mikor azok a
lilium — karok úgy kifáradtak az evezésben.

Aki egyszer csónakban ül, eszet, szí-
vét hűgya zálogul, de háls, met az a kis
hamis mindig kinevelte imádót. Urak Isten!
már hogy lehet, hogy egy szivvel bíró egyen
ne tudjon szeretni, s hozzá egy nő kinek
szivét csupa szerelemből gyurta a ter-
meszet!

De adjuk át a szót a regének!
Egy nyári nap alkonytáján a kunyhó
előtt ül a vén halász felteve grízit kincse-
lé, Erzsikével. A Mura sötét hullómai olyan
szokatlanul szomtak, s a titkoktas zenét
mindketlenk fenszont hallgatták. E varázs
hatása alatt egyikök sem vette észre, hogy
egy ifju lopozdott a hátuk mögé, gyengéden
megérinte a leányt.

Erzsike félrezen, s kissé durczásan
nézett a jövevényre.

— Talán csak nem haragszik a kis
tündér? szól nyájasan az ifju.
Mondja csak galambom, átvinne-e en-
gem a túlsó partra, mert sietős az utam
nyagon.

— Igen szivesen, volt a leány lako-
nikus válasza.

Már a folyó közepén siktott a kis sarka,
midőn az ifju szen edelvényen a leányka ele-
velé magát s szivvel megindította mondá:
— Erzsike, én magat régtelenül szer-
etem, legyen nőm, adja kezét; elviszem
atámhoz, ő gazdag, s mi olyan halászok
leszünk mint a geriepár a lombok sátrán.

A szép leányt haugos kacajra fakadt,
s csak annyit mondott:

— Vigyázom uram, mert a sarka még
töborul, pedig nem szeretek én meghalni,
teve hozzá kaczerán. Ézezel erővel evzni
kezded. Az ifju azonnal megragadta kezét:

— Ne így édes Erzsike, én ne beszélj
egy. Mondd, hogy szeretsz, hogy nőm leszel,
gazdag kit bámulni fog a világ — oh jer
— jer, oszd meg velem a boldogságod!

— Én senkit szeretni nem tudok.

— Nem? kérde szikraz szemekkel az ifju

— Soha, soha!

— Erzsike, még egyszer kérlek, s úgy
folyák könyve, mint a zápor, ne tégy ön-
gyilkossá, fiatal vagyok még, aki szeretni s
boldogítani tud, mosolyogva halok meg éret-
ted, csak azt mondj, hogy szeretsz.

En Istenem! hogy mondhamas, mikor
szivem nem éri a valót. Aztán miért lenne
öngyilkos? Bolóság! hisz a férfi minden
újára tíz szeretőt kap, s oly szép és gazdag
ifju, mit akar egy szegény halász lányval?
— Nem nézem én a fényt, a gazdag-
ságot, mert mit ér az égbi, ha cillaga
nem ragyog? mit ér a virág, ha nincsen
látat? Nekem mindenem van a világon, de
boldogság csak szeretelet tead.

— Uram akkor soha boldog nem lesz.

— Hiba lehet minden kérelem? s e
szóknál oly erővel ugrott fel, hogy a kis
járndú májdon leforrott. Jól van Erzsike,
nem háborgatok örült szerelmemmel, éme-
gyek ebből a gyűlölt világból, de megsíratok
még engem ...

— Erre mint az örülték alkmainak, ugy
susogát:

— A nap már lenyugodott nekem örök-
re ... Vigyáz, esténként ott nyugat felől
egy bánatos, halvány csillag remeg az ég
peremén ... azaz óta megátokozott lellem
... az örökké örökűdni fog felötlet ...
megzavarom leggyönyörűbb napjaidat ...
és te ... boldog soha nem leszel ...

E pillanatban összecsuptak feje felett a
tájékozó habfodrok.

Kellemes tavaszi nap van. A nap aldo melege kismaja rejtekéből a bogarak, furcsa növények csipelve örül a természet letámadásának.

Az öreg halász is ott áll bánatos arccal a kunyhó előtt, könyves szemekkel tekint a zajgó Murába. A sarka szakadozott mondatokat mormol:

— Nem, nem volt bűnös, és élitélnek? Az nem lehet... Birák kérdezték meg a habokat... hallgassatok csak meg... az leányom ártatlanul szeg... Szerencsétlen gyermekek, mily keserűvé lettek öreg napjaim...

— Oh nem édes atyám, csendül meg a percében egy kedves hang: a füle mögött, Hisz Erzsikéd szabad... szabad, mint a madár...

— Nagy Isten! kiált fel az öreg halász. Leányom, egyetlen életem! Ezután elmondta Erzsike, hogy mikép tűnt ki irtatlanul, hogy azok a birák mily kedves emberek és sokat nagyon sokat.

— Athropos, Lachesis és Clotho a végzet istenének e három leánya az alvilág porphyri palotájában kedélyesen fontak, szőtték és vagdaták az emberi élet fonalát. Lachesis éppen egy szep saát sodort miközben így szolt Athroposhoz:

— Növérem, én nagyon szerelnem ezen szálat soká, nagyon soká gombolyítom. Szep, fiatal leány az, aki meg szerelnem, sem bánatot nem ismer.

— Ez kedvesem egyedül atyánktól függ. Ugy-e há ez en tonal azon öreg halász leányáé, aki ott a Mura partján lakik

— Igen, azé a szép leányé.

E pillanathoz óriási szöveg, dörögés a viharok köz megjelenni az alvilág ura. A leányok szerényen dolgoztak különösen Athropos irgalom nélkül vagdalta a fonalat. Hullott a sok csillag az égről, és szakadt meg a szív a bolygó földgolyón...

— Az alvilág ura, miután a munkát megsemmisítette távozni készült, de Lachesis egy kerest kockázatot.

— Atyám, e leány életét nyujtsd hozzá, szabrba ó megérdemli. Hisz oly rövid még a fonal, a már is el kell vágni.

— Mennyi idő van számarra? — Csak 18 éves, atyám.

— Ennél több nincs az életkönyvbe írva, többet nem adhatok.

— De atyám, légy könyörületes!

— Jól van, meghosszabbítom e örömnapija nem soká tart, s boldog nem fog jenni sohá.

— És miért, kérdezek a leányok, hisz ő nem bűnös.

— Igen, bűnös, mert szerelmét egy férfi a Mura hullámaiba ölte magát. Oda lönt a földön meghosszították neki de a sófény és bírodalmisága ura kegyelmet nem is mer.

A leányok elszörnyűködve a hallottakon folytatták a rettenetes munkát.

Évek múltán, s az öreg halász családi életében semmi különös esemény nem történt. Hanem egyszer csak bekopog hozzá Zelena Pista, a vidék legbekap legénye, előadván azon kérését, hogyha az isten is egy másiknak szánta őket, akkor Erzsike megtartja a helyet keszkenő.

Az öreg e szóra megvakarta mindkét füle tövét, (de há három lett volna is...) aztán csak annyit mondott, azaz leányára nezeit, és semmit se mondott. Hanem Erzsikének nyugot dobant a szíve, s minden tekintőre nélkül lekapott Pista nyenyaszonyán.

Hogy azután mi történt az én kedves olvasóm bizonyosan ki találja.

Egy évig a boldog pár a legnagyobb szeretetben él, halem azután Erzsike egy szerre csak szomorú és sórtán lett. Hiába kérdezte a férje-ura, mi a baja; haszlatlan nevezte kedves galambjának. hajnal csillagok... a kis menyecske csak sírt, csak hervadt.

Ejzel álamból fel-felrezzent, s vélt-rázó nikkással kiáltá:

— Az a csillag, ott nyugoton nem hogy nekem békét... csak áll meg... hisz már szeretek...

Borzaszó volt látni az előballatát.

Orvosokat hívtak, de segíteni nem lehetett. Mindegyik rémlatomanyból fejlődés az örült-seg felé haladó jelk bajnak minősítette, csak dr. Cakompeck akart mást constálni. Vastag szemüvege fölő meg egy pár téli ablakot tett, s azokon keresztül feledte, hogy szivgyörcsrel járó fris tyukszem e képződés, és mely álmaiból lefrázta, egyéb semmi s már tyukszem irtó szert akart rendelni.

A körülállók úgy tudtak volna nevetni az orvosi tudomány zenythben álló dr. észre vétele fölött, ha a helyzet nem lett volna oly lelkes rázban szomorú.

A pár hóval ezeltől meg boldog férjnek meg tört a csapas, s egybekelésük második étvordulóra napján már a szomorú fűz lombja suttogott porladó szívének hamvai felett...

Az öreg halászt is rég eltemették. Erzsike egyedül, árván elhagyva mindenkitől maradt a nagy világhan.

— tett az az egykori csengő kacaj, az a bűvös mosoly...? örökre elhangzott, örökre megfagyott.

Ezután is legkedvesebb helye volt a Mura partján épült, s az idő által teljesen megromlott halászkunyhó. Napközben csendes volt, de alkonyat táján, midőn egy-egy csillag kezdett mutatkozni a láthatáron, felébredt benne a fájdalom, s megöszült füreit tépve, el akart futni a csillagok előtt. Örült kacaját, zokogását akáik csak a Mura hömpölygő hullámai érezték s szenvedett a szerencsétlen, míg nem az a nyugati csillag óriási s a hullámokba kergette, s halálával a regének is vége lett

H I R E K.

— **Gresz Alajos** csáktornyai ügyvéd f. hó 17-én helyezi át iródát a Perlakra s költözik el Csáktornayról Amidőn Gresz ur tavozik Csáktornayról nem mulaszthatjuk el, hogy meg ne emlékezzünk róla mint aki tevékeny részt vett Csáktornya város minden művelődési, hazafias és emberbaráti mozgalmában, p. o. a tizoltó-egyletben mint parancsnok, a kisdődő egyletben mint ügyész sat s mint aki az irányzó társadalomban úgy, mint a polgárság körében közseretethen részesült Amidőn egyrészt sajnáljuk tal vez az iródát, másrészt örülünk, hogy Perlak városa egy tevékeny polgár nyerve benne Amidőn szivünkbenl mondunk neki »Isten hozza!ot«, kívánjuk hogy Perlakon minél előbb megszokják s az alsó vidék emelésére hathatósan közreműködjék!

— **Sajtóhiba** Lapunk múlt számban a kir tanfelügyelő nyilt levelét követő szerkesztői megjegyzés egy értelemzavaró sajtóhiba csuszott be, amit ezzel kijavítottunk, nevezetesen a lap homlokának 4. hasábján (7. sor) pár forintoknak helyett száz forintoknak olvasandó

— **Uj plebánia** Muraközben Biztos forrásból értesülünk arról, hogy a stridói plebániahoz tartozó Rác Kanizsa községben uj plebánia fog szervezteni Megírjuk úgy, amit hallottuk. Ezen uj plebániahoz a következő községek tartoznának: Rác-Kanizsa, Gibina, Saffársók, Vecsicza Saffársácak, Gibinscák, III. hegykerület, II. hegykerület Sprincz és Globoko. Az uj plebánia szervező-ének indító okai minden esetre alaposak: z említett községek messze fekszenek Stridótól, tehát a népek a vallási dolgokban való részvétele meg van nehezítve Rác-Kanizsán nagy templom, illő plébániai jövedelm s jól szervezett iskola van Plebánia lakul az állami iskola jelenlegi helyisége van k szemelve. Az említett községek emelkedése s a lelkiéletben való közbébb vezetése szempontjából mindenesetre üdvös, messzkiható esemény leend ha a terv keresztül lesz vite. Itt nem személyi érdekekről hanem sok ezer embernek lelkiéletben való előmeneteléről van szl. amelyeknél a halad: egyéni érdekek nem jöhetnek számításba. Üdvözöljük tehát Ersek ur Ö Eminenciáját, aki ezen tervével újabb jant jelét adta annak, hogy Muraköz népeiről gondoskodik.

— **A muraközi Ösegyélyző Tiszai Szövetkezetnek** 1886 évi június hó 16-áról kelt és z szövetkezet tagjai által elfogadott Alapszabályok, a nagy kanizsai kir. törvényesk, mint kereskedelmi bíróság által 1885. évi október hó 7 én 4495.p. 86. sz. a kelt végzésel helyben hagyatván a kereskedelmi társasceg jegyzékének I. kötet 138. lapján bejegyeztettek Miról a t. c. jogossátlak ezennel értesítetvén, felkérteik, hogy Szövetkezetünket pártolva, minél tömegesebben belépni sziveskedjenek.

— **A helybeli Dalegyesület** f. hó 6-án hosszabb pihenés után ismét megkezdte működését. Nevezett napon ugyanis az egyesületnek 22 mütdődő tagja öszejevően kinyilatkoztatták, hogy az egyesületet fölelvetlenül akarják s erre magukat aláírásukkal is kötelezték Majd Szinkovits Ferenc elnök a maga és tisztársainak nevében köszö-

netet mondott eddigi támogatatlansúkról, az uj tisztákrat kérte megválaszlatlani. Mi nyomán következöleg eszközölte: elnök lett Szinkovits Ferenc, pénztárol Polyak Mátás, gazda Rhé deyi Ferenc, jegyző Zrinyi Károly. Az egyesület karnestere Alszeghy Alajos és Hubner Károly. A pénztár megválaszlatlása Német István és Fischer Endre tavokból álló bizottság küldetett ki

— **Kottori nagyközség** folyamodványát nyujtotta be a minden hét kedden tartandó hetivásár engedélyezése iránt a minisztériumhoz Tekintve hogy folyamodó nagyközség 5019 lélekre nagyközség közpölytáj képezi s az utolsó népszámlálás szerint maga is 2994 lakost számlál. I. köntve továbbá, hogy területén vasuti állomás, p.ista és távrida hivatal s csendőrállomás létezik, ezenkívül pedig a Hirschler és Ujaki fanagykereskedő cég otmani telepe egész éven át körülbelül kétszáz munkást foglalkoztat, a lakosok jelentékeny része tehát szükségleteinek beszerzésével a piacra látszik utalva lenni; tekintve végül, hogy kérvényező nagyközségben 54, részben igen jelen tekeny kereskedő s iparos teleplé lenendőfogva Zalavá megye alsipáni hivatala ezen folyamodványt szintén melegea pártolta. Az engedély ezek alapján a minisztérium már megadta

— **A muraközi községi számvizsgáló elnökök:** I. Csáktornyai járás. I. Br. Nefzer Károly Csáktornya, Pribiszlávecz, F.-Pusztakövecz, Mácskövecz, Senkovecz, Szászakövecz, Jánosfal, Ivánovecz, Nedelicz. 2. Valsits György Mihályján. 3. Krassovecz Ottó Felső-Hrascány, Maczinecz, Pretetincez, Carcsán, Ternovecz, Kurasnec, Totovecz, Strahonicez, Szlakovecz. 4. Kőrgast József Kursánec. 5. Szabó Lajos Felső Mihályovecz, Bogákövecz, Felső-Dombor, Badicsán, Prehovecz, Preszeka, Tupkovecz. IV. Hegykerület, Diagoszlávecz falu. 6. Sáros László V. Hegykerület Zászládegy, Zászládfalu, K-Mihályovecz, Breje. 7. Oszterhuber László Podturen, Ferkátincez, Miklávocz, Szivicza. 8. Paduciszky Lajos Belicza, Gárdinovecz, 9. Vrana Frigyes Vrátsinovecz, Krizovecz, F.-Kralyovecz, Kristánovecz, Zeiskovecz. 10. Kottar Márton Pelenkicza. 11. Smodies Elek VI. Hegykerület, Szelnicza fura, VII. Hegykerület, Strukovecz 12. Senk János Muraszerdahely. — II. Perlaki járás. I. Hirschler Miksa Kottori. A. Vidovecz. 2. Kollay Rókus Alsó Dombor. 3. Golub János Szent-Mária, A.-Mihályovecz. 4. Hergár István Cukovecz, Dráskovecz, Heazsövecz, Opporovecz. 5. Mestrics Gábor Perlak, Goricsán. 6. Bánely Sándor Csirkovlyán A.-Kalyovecz. 7. Molnár Antal Osehovecz, Tuske Szt. György, Alsó-Pusztakövecz. 8. Pececz György Hodosán, A.-Hrástyan, Pálinovecz, Turcsiscez. 9. Szabó Imre Derasimovecz, Strelec, Pálovecz, Jursevecz, Benkovecz, Szoboticza. 10. Sipos Károly Oitok, Prodbreszt, Orehovalca Vuállria. 11. Kövig Ernő Dekánovecz Novákovecz, Domásincez, 12. Gadó Mátás Murakeresztur, Kollát-szög. 13. Györffy János és Hirschler Miksa Légrad.

— **M. hó 28 én** Mihályovics József zágrábi bírnok érsek ur a szobotcejai kántor-tanítói állomásra Fachs Adolf Dráva-Szl.-Mártoni kántortanító urat kiegészedeti hivatalból kinevezni.

VEGYESEK.

A kenyér. A tudományunk eddig lehetetlen volt kikutatni, mikor kezdtek az emberek a gabonát venni, hogy abból lisztet s ebből ismét kenyert készítsenek. Ugy teszük azonban, hogy a kenyérsütés leltalálása nem is nyul k vissza z ósidokbe, melyekről álmádozni szeretnek. Az az egy azonban bizonyos, hogy mégis nagy ideje már annak, hogy a kenyér találatkynysága, mint a tisztázás módja tekintetében lépés nem bír kellő ismeretekkel. Ezért talán érdemes lesz egy szakutdó véleményét meghallgatni. Dr. W. e. d. E. írja: A kenyér készítése lenyegben abban rejlik, hogy a lisztet (közönséges rozsa- vagy búzalisztet) vizet téstázza gyurják s aztán élesztő adva hozzá, közepes hőmérsékleten (30° C körül) kelni engedik s azután megsüti. A kenyér

gazdag ezukor, de szegény felhénye tartalomban. Egy felönt terúnak, csupán, hogy felhénye szükségletet fódozze, naponta 3 font keyerre volna szükség. Mindennapi kenyérünk az a nagy hátránya van, hogy nem sokáig tartható el frissen. De a kultúra hatálm s gőcönfonia, a nagy városokban, hol a pékek 2-3-szor sünek napjában, kevébbé észlelhető mint tengeri utazásokon, hadseregekben, stb. Azonban kenyérünk készítésénél a gabonában levő tápláló erő legnagyobb része veszendőbe megy. E bajokon segitendő Angliában 2 év előtt egy-együtt alakult: a kenyér-reform egylet. Különös lisztjál állítottak elő s a kelesztő eddig használatos élesztő helyett, maista élesztő alkalmaztak. Ilyen kenyér, maista-kenyér név alatt most Berlinben is kapható. Lízletessége s könnyű emészthetősége által kiváló. s az a nagy előnye van, hogy 4 hétnél tovább frissen tartható el.

— **Óraművek a régieknél:** Eleinknek — tudvaleg — nem voltak olyan szerkesztői óraművek, melyeknek manapság vannak használatban minthogy azonban az időmérés szükségét már ók is erősen érezték viziorák által segitettek a bajon, melyek szerkesztése az idők folyamán nagyon művészsége vált. Egyiptomban már az ókorban ismerék a viziorák, valamint Assyriában is. Hengeralku edények voltak ezek, fenekükön kis nyílással, melyen át a víz lassan eszegett kiélel. Ilyenek voltak a híes Niuire órai melyeket reggel egy adott jelre töltöttek meg. Számláppal el mutatóval a viziorák Egyiptomban látták el először és tölelétesítettek szerkesztetők fogakerekkel által, úgy, hogy kisebb idősokk is lementhették legyenek. Athén törvénytermeiben viziorákkal határozatk a peres feleknek az időt, mely által beszélni jogostulva s innen a bagatelpereket »száraz óróknak is neveztek, mert ezeknél a viziora s így tagabb értelemben viz. használatban nem volt: így különbözötven meg azokat a nagybizsabszám, ugynevezett vizes perékét. — Rómában a viziorák 145 ben Kr. e. kerültek először szente törvényeséki használatra. A vadó itt két, a vadó három órai időt nyeri a viziora szerint, beszélhetése. 62-ben e. E. Pompejus pompas viziorát állított fel a kapitulumban, melyet Pontus királytól hozott el hadiszerlejeben. Ennek az óraműnek hengere és számláppa szíarany volt, mutatói rubinokkal voltak kirakva s az órákat jelző számok szádrókból metszve, Mesterséges szerkesztő által feltűző az a viziora is, melyet Pipin frank király küldött a pápának, ez a nap és hold járását is mutatta. Leghiresebb volt Harun al Raschid bagdadi kalifa viziorája, melyet Nagy Károlynak küldött ajándékba. E nevezetes müdaajon az arab órák 17 évig dolgoztak. Amutatója mesereséges szerkesztővel volt kapcsolva, mely az időt szem és ful hallatára egy szírezelejele Minden órában ugyanis súlyos golyó hull egy hangzó medencébe s egyidejűleg a számlap 12 nyílással lovakok jelentek meg, a hány óra volt annyit lovak jelentek meg.

— **Három** öreg veterán Butapesen a lánchidon ment keresztül. Az egyik vak volt, a másiknak mindkét karja hiányzott, a harmadik pedig lábain járt. Ez utóbbit e kérdésrel bszantá egy cipőpótlástó; Uran tisztásit-e ki eszmáit? — A haragzó bajnok társához fordult, kinek karja hiányzott: — Üsd arczul! — Én ugyan nem vagyok kíváncsi de azt mégis szeretném látni mondá a vak mosolyogva

— **Angolok** Svájcban egy nász-uton levő fiatal házaspárhoz angol turista csatlakozott. Az uton heves fogfájás lepte meg a fiatal asszonyt, ki iszonyú kínok szívenvedett míg csak Genfben nem értek hol a nő egy fogorvoshoz fordult, ki beteg fogát kihúzta. Az angol figyelmesen vizsgálja a fogat s így szól: E mütt nem volt szükség. én könnyül szerrel meggyógyíthatam volna a fogat. — Ön? Mit ért Ön a dologhoz? kérdő a fiatal házaspár. — Hisz én fogorvos vagyok. — S ön mit se tett, hogy nőmet gyötrelmetől megszabadítsa? — Oh én egy hét óra az üzletől visszavonultam, viszonzá az angol hidegvérrel.

— **Csak tessék rágyujtani** Egy vasut valamelyik állomásán a nem dohányzók kocsi-szakszabóél étes urhölgy dugja ki fejét s mörgezen kiálta a kaluzsra! — Hat a do hányás e kocsiiban megengedtetik? — Ha az urak nem ellenzik, viszonzá a jószívű kaluzs, csak tessék rágyujtani!

— **Gyón gőd férj.** Tehent akart venni egy paraszt, jó állat — vette oda alkuvás közben tulajdonosa csakhogy kirug néha. — Nem tess semmi, ha ezért a hibajáról kárpótlásul az árából enged valamit viszonzá a paraszt... mert a fejét ugys a feleségem végzi.

— **Egy londoni orvos** ötödször nőtült Midőn kérdeztek tőle mily módon vesztette el első négy, gonosz mosolyját felül; Soha sem felelettem vele, mindig igazat adtam neki, és ellenmondása nélkül engedtem cselekedni, e nélkül nő nem elhet sokáig, s így mind a négy az elfojtott düh miatt halt meg.

H i r d e t é s e k.

1868. tk. 86.

Arverést hirdetmény.

A csáktornyai kir. járásbírósg telekkönyvi osztálya részéről közhírré tétetik, hogy Balaskovics Teréz verbóvczai s Zalamegye összesített árva tára végrehajatóknak Pergár Mihály sztanetincezi lakos végrehajást szenvedett elleni 100 ft s 163 ft 44 kr. tőke és járuléai iránti végrehajási ügyében a nagy-kanizsai kir. törvényszék és csáktornyai kir. járásbírósg területén levő II-ik hegykerület községi 88-ik sztkjvben 155 s 155/3 hrsz. alatt felvett s 1155 frtra becsült ingatlanok II-ik hegykerület község házánál

1886 évi november hó 30-ik napján d. e. 10 órákor

megtartandó bírói árverésen eladatni fognak.

Kikiáltási ár a fennebb kitett becár. Arverezni kívánók tartoznak a becár. 10% -át vagyis 115 ft 50 krt készpénzben vagy óvadékképes papírban a kiküldött kezéhez letenni, egyéb feltételre a jelzett községél és alulírt kir. járásbírósnál megtekinthetők.

A csáktornyai kir. járásbírósg mint telekkönyvi hatóságnál 1886. május hó 23-án. 464 1 1

1832. tkv. 886.

Arverési hirdetm. kivonat.

A csáktornyai kir. járásbírósg mint telekkönyvi hatóság részéről közhírré tétetik, miként Deban Ferenc zebanezi lakosnak Skvorecz Mihály merhátoveczi lakos végrehajást szenvedett elleni 202 ft tőke s jár. iránti végrehajási ügyében a nagy-kanizsai kir. törvényszék területéhez tartozó csáktornyai kir. járásbírósg területén levő VII. hegykerületi Merhátovecz községben fekvő VII. hegykerületi 150. sz. tkjvben A + 389 és 403/a hrsz. alatt felvett s 380 frtra becsült ingatlanok s tartozékai

folyó évi december hó 4-ik napján d. e. 10 órákor

VII. hegykerület község házánál megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alul is eladatni fognak.

Az árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok kikiáltási árának 10% -át vagyis 38 ftot készpénzben, vagy az 1881 évi LX. t. cz. 42. §-ában előírt óvadékképes papírban a kiküldött kezéhez letenni, a többi feltételek a bíróságnál megtekinthetők.

Kelt Csáktornyan a kir. járásbírósg mint telekkönyvi hatóságnál 1886. évi június hó 4-ik napján. 461 1 - 1.

Arverési hirdetm. kivonat.

A csáktornyai kir. járásbírósg mint telekkönyvi hatóság részéről közhírré tétetik, miként Holub Karolina bednai lakosoknak Pufek József jalsoveczi lakos mint Pufek János és neje örökös jogutóda végrehajást szenvedett elleni 1000 ft tőke s jár. iránti végrehajási ügyében a nagy-kanizsai kir. törvényszék területéhez tartozó csáktornyai kir. járásbírósg területén levő Prekopa községben levő a IV. hegyker. 236. sz. tkjvben 1 sor 445 hrsz. alatt felvett 545 frtra becsült ingatlanok s tartozékai

folyó évi december hó 17-ik napján d. e. 10 órákor

IV. hegykerület Prekopa község házánál megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alul is eladatni fognak.

Az árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok kikiáltási árának 10% -át vagyis 54 ft 50 krt készpénzben, vagy az 1881 évi 60. t. cz. 42. §-ában előírt óvadékképes papírban a kiküldött kezéhez letenni, a többi feltételek a bíróságnál megtekinthetők.

Kelt Csáktornyan a kir. járásbírósg mint tkvi hatóságnál 1886. évi szeptember hó 15-ik napján. 470 7 — 1

2239. sz. tk. 86.

Arverési hirdetm. kivonat.

A csáktornyai kir. járásbírósg mint telekkönyvi hatóság részéről közhírré tétetik, miként Kovácsics János és neje Herjavec Magdolna rimcsáki lakosnak Kristofics István és neje Leszár Madolna kis-kozlovcséki lakosok végrehajást szenvedők elleni 122 ft tőke s jár. iránti végrehajási ügyében a nagy-kanizsai kir. törvényszék területéhez tartozó csáktornyai járásbírósg területén levő Rimcsák községben levő II. hegyker. 205. sz. tkjvben A + 425 és 426. hrsz. alatt felvett 550 frtra becsült ingatlanok s tartozékai

folyó évi december hó 23-ik napján d. e. 10 órákor

II. hegykerületi község házánál megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alul is eladatni fognak.

Az árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok kikiáltási árának 10% -át vagyis 55 ftot készpénzben, vagy az 1881. évi 60. t. cz. 42. §-ában előírt óvadékképes papírban a kiküldött kezéhez letenni, a többi feltételek a bíróságnál megtekinthetők.

Kelt Csáktornyan a kir. járásbírósg mint tkvi hatóságnál 1886. évi június hó 12-ik napján. 471 — 1.

637 tk 886.

III.

Arverési hirdetm. kivonat.

A perlaki kir. bíróság mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy a m. kir. állami kincstár végrehajatóinak Hrányecz János goricsáni lakos végrehajást szenvedett elleni 19 ft 80 kr. tőkekövetelés és jár. iránti végrehajási ügyében a nagy-kanizsai kir. törvényszék (a perlaki kir. járásbírósg) területén levő Goricsán községben fekvő a goricsáni 325. sz. tkjvben A I 1 - 16 sor sz. a foglalt ingatlanokból legelső s első illetményből Hrányecz János illető 1/2 - ad része az árverést 490 frtban ezennel megállapított kikiáltási áron elrendelte, és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az

1886. évi november hó 27-én d. e. 10 órákor

Goricsán községben megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alul is eladatni fognak.

Arverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becárának 10% -át vagyis 49 ftot készpénzben, vagy az 1881. LX. t. cz. 42. §-ában jelzett árfoylammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. sz. a. kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában, kijelölt óvadékképes értékpapírban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. t. cz. 170. §-a értelmében a bánátpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismerényt átszolgáltatni.

Kelt Perlakon 1886. évi május 26 A perlaki kir. bíróság mint telekkönyvi hatóság 473 1 — 1.

695. 86.

III.

Arverési hirdetm. kivonat.

A perlaki kir. bíróság mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy Prespurger Aladár és Ottília nagy-kanizsai lakos végrehajatóknak Vlahék József és társai végrehajást szenvedett elleni 700 ft tőkekövetelés és jár. iránti végrehajási ügyében a nagy-kanizsai kir. törvényszék (a perlaki kir. járásbírósg) területén levő Hodosán községben fekvő a hodosáni 657. sz. tkjvben felvett Vlahék József s neje Vlahék György tulajdonánál felvett A + 17. hrsz. bőségsre legelőre és első illetményre, tekintettel az 1881. évi 60. t. cz. 186. §-ára 56. sz. a hodosáni 656. sz. tkjvben Vlahék József s neje Vlahék József tulajdonánál felvett 208. hrsz. fekvőségre 96 ft. a 605. sztkjvben Habics József s neje tulajdonánál képező A + 850 a hrsz. fekvőségre 91 ft, 1250/a hrsz. fekvőségre 12 ft, az 572. sztkjvben Habas J. és neje tulajdonánál felvett + 359. hrsz. ingatlanra 136 ft, az 581. sz. tkjvben Vlahék József és neje tulajdonánál képező + 828 hrsz. fekvőségre 124 ft, 850/b hrsz. fekvőségre 19 ft, 1250/b hrsz. fekvőségre 28 frtban az árverést ezennel megállapított kikiáltási áron elrendelte, és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az

1886 évi november hó 29-ik napján d. e. 10 órákor

Hodosában a község házánál megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alul is eladatni fognak.

Arverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becárának 10% -át vagyis 5 ft 60 krt, 3 ft 60 krt, 9 ft 10 krt, 1 ft 20 krt, 13 ft 60 krt, 12 ft 40 krt, 3 ft 90 krt, 2 ft 80 krt készpénzben, vagy az 1881. LX. t. cz. 42. §-ában jelzett árfoylammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. sz. a. kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapírban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. t. cz. 170. §-a értelmében a bánátpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismerényt átszolgáltatni.

Kelt Perlakon 1886. évi aug. 12. A perlaki kir. járásbírósg mint telekkönyvi hatóság. 475 1 — 1.

2518 sz. tk. 86.

II.

Arverési feltételek.

Zalamegye árvaátára végrehajatóinak Ternovcsane cz Györgyné végrehajást szenvedett elleni 95 ft 45 kr. tőkekövetelés és járuléai iránti végrehajási ügyében

1. Az 1886. évi december hó 2. napjának d. e. 10 órákor

Preletincez község házánál megtartandó nyilvános árverésen árverés alá hozsáttanak a nagy-kanizsai kir. törvényszék (a csáktornyai kir. járásbírósg) területén levő a preletincezi 4. számú telekjegyzőkönyhen A 1. sor sz. a felvett ingatlanra legelő és első illetményre 541 frtban a 3. 4. 6. 7. 8. sor sz. a felvett ingatlanokra 409 frtban ezennel megállapított kikiáltási áron. 2. Ezen árverésen a lent kördírt ingatlanok a kikiáltási áron alul is eladatni fognak.

3. Arverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becárának 10% -át vagyis 54 ft 10 krt, 49 ft 90 krt készpénzben, vagy az 1881 LX. t. cz. 42. §-ban jelzett árfoylammal számított és az 1881. november 1-én 3333. sz. a. kelt m. kir. igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapírban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881 LX. t. cz. 170. §-a értelmében a bánátpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismerényt átszolgáltatni.

4. Vevő köteles a vételari 3 egyenlő részleiben, és pedig az első árverés napjától számítandó 15 nap alatt, a második ugyanazon naptól számítandó 30 nap alatt, a harmadikat ugyanazon naptól számítandó 60 nap alatt minden egyes vételari részlet után az árverés napjától számítandó 6% -os kamattal együtt az 1881. évi december 6-án 39425/1 M. sz. a. kelt rendeletben előírt módon a csáktornyai kir. adóhivatal mint bírói leteti-pénztárnál fizetelni

A bánátpénz az utolsó részlethe fog beszámítatni.

5. Vevő köteles az ingatlanokat terhelő és az árverés napjától követendő esedékes adókat és árhajzási illetéket viselni

6. Vevő a megvett ingatlanok birtokába az árverés jogjogere esakelése után lép és azoknak hasznáa őt illeti.

7. A vevőnek a vételi bizonyítvány az 1881. LX. t. cz. intézkedési értelmében csak az esetben fog kiadatni, ha az árverés napjától számított 15 nap alatt az idézett törvényközi 187 §-a intézkedésének megfelelő utóajánlat nem tétetik.

8. A tulajdonjognak vevő javára bek. bevezése csak a vételár és kamatainak teljes lefizetése után fog hivatalból elrendeltetni.

9. A meenyiben vevő az árverési feltételek bármelyikének a kitöltőt időben eleget nem tenne, az általa megvett ingatlanokra, az erdekelt felek bármelyikének kérelme kövaksöztenben az 1881 LX. t. cz. 188 §-a szerint vevő veszélyére és költségére, bánátpénznek elvezetése mellett újabb árverés fog elrendeltetni.

Kelt Csáktornyan, 1886. évi július hó 3-ik napján. A csáktornyai kir. bíróság mint telekkönyvi hatóság 469 1 — 1

3678 86.

Arverési hirdetmény.

A csáktornyai kir. járásbírósg mint telekkönyvi hatóság részéről ezennel közhírré tétetik, hogy Zakál Henrik ügyvéd által képviselt Novák Verona férjezett Kopricecz Iván né sztmártoni lakosnak Krájacsics István és neje Kutnyák Mária L. lakosi illetve sztmártoni lakosok ellen 250 ft tőke, s jár. iránti végrehajási ügyében, a n-kanizsai kir. törvényszékhez tartozó ezen kir. járás bírósg területén levő a sztmártoni 219 sztkjvben 80/b és 81/b hrsz. szám alatt felvett és az adó alapján 668 ft becsült ingatlan birtok ugyanezen összeg kikiáltási ár és ennek megfelelő 10% bánátpénz letétele kötelezettsége mellett a mura-szent-mártoni község házánál

1886. évi december hó 28-ik napján d. e. 10 órákor

tartandó árverésen eladatni fog

A részletesebb árverési feltételek ezen kir. járásbírósg telekkönyvi osztályánál és a mura-szent mártóni község bírónál betekinthelek.

A kir. járásbírósg mint telekkönyvi hatóság. Csáktornyan, 1886-ik szeptember hó 21. napján. 477 1 — 1

3509 tkv. 836.

Arverési hirdetm. kivonat.

A csáktornyai kir. járásbírósg mint telekkönyvi hatóság részéről közhírré tétetik, miként özv. Horváth Andrásné szül. Augustics Franciska podtureni lakosnak Remenarics József, Mária és Márk podtureni lakos végrehajást szenvedett ellen 69 ft 30 kr. tőke s jár. iránti végrehajási ügyében a nagy-kanizsai kir. törvényszék területéhez tartozó csáktornyai kir. járásbírósg területén levő Podturen községben levő a podtureni 173. sz. tkjvben 244, 242, 241, 648, 671, 1505, 1809 és 1162. hrsz. alatt felvett s 509 frtra becsült ingatlanok s tartozékai

folyó évi december hó 30-ik napján délelőtti 10 órákor

Podturen község házánál megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alul is eladatni fognak.

Az árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok kikiáltási árának 10% -át vagyis 50 ft 90 krt készpénzben, vagy 1881. évi LX. t. cz. 42. §-ában előírt óvadékképes papírban a kiküldött kezéhez letenni, a többi feltételek a bíróságnál megtekinthetők.

Kelt Csáktornyan a kir. járásbírósg mint telekkönyvi hatóságnál 1886. évi szeptember hó 21. napján. 372 1-1

MEDJIMURJE

NOVINE ZA PUK.

IZLAZI SVAKU NEDELJU.

Uredništvo novina je u stanju
tiskare Fischela Filipa u Čakovcu.
S urednikom razgovarati se može u
Buda, sreću, četvrtak i subotu od 11 i
4. uri. — Sva pisma i pošiljke naj-
pošiljaju na ime Margitine Jozefine urošnika
u Čakovcu.
Zastupništvo: Knjižara Fischela
Filipa u Čakovcu. Sim se naj pošiljaju
predplate i oglasi.

Cena je:
Na celo leto 4 frt
Na pol leta 2 " "
Na četvrt leta 1 " "
Oglasi se poleg pogodbe i fal
raznajući. Iz vna toga se mora plaćiti za
svaki oglas kulikopt izlazi, 30 kr.
vlasti strošak.

Obćenite cirkvene pravice magjarske države.

Med priznanimi kerš veroizpovedstvi u Magjarskoj postoji zakonom priznana ravno pravnost i razmerenje Glede sledbenikov židovske vere pak zakon naredjuje, da su izraelski stanovnici u zemlji u pogledu zvršavanja purgarskih i političkih pravice s kršćenici jednaki.

Medtem ravnopravnost med priznanimi veroizpovedstvi neznemajuće, kak da bi cirkveno uredjenje i upravljenje pojedinih veroizpovedstih i u odnosaju naprama državnoj vlasti iste forme bilo, nego su u viših naponemutih obzirani med njimi znamenite razlike i to:

1. Upravljanje rimokatoličke cirkve leži u rukah biskupov i duhovništva brez vtikanja i pomaganja svetovnih podanikov. Na vrhu upravljanja rimokatoličke (kak i ors. kath.) cirkve stoji nadbiskup estergomski, kakti herceg primaš magjarski, zvaš toga su na prostranstvu stojećom pod magjarskom koronom još tri nadbiskupa i osamaj-t biskupov. Kralj obna a vrhovno patratsko pravo nad cirkvom, on postavlja nadbiskupe, prave i titularne biskupe, kanonike, šbade i prepšite. Višiji svećenici (nadbiskupi biskupi) imaju dostojanstveno pravo, pri donosanju zakonov u velikaški hižnsočni biti.

2. Uredjenje i upravljanje, kak i ednojenje grčko kath. cirkve napram državnoj vlasti spodobno je rimokatoličkoj cirkvi.

3. Evangelisti ali protestanti zadobili su 1806 toga leta s bečkom i 1645 leta linečkom pogodbom za mir. ter s državnim zakonom od 1790 toga leta pravo za neodvisno samopravno versko upravljenje. Zbog toga ove vero izpovedi brez vtikanja državne vlasti zvršavaju svoje cirkvene i školske posle, vodiju i ravnaju s vtemeljenji privrženici; sami si zbiraju svećenike, cirkvene i svetovne zastupnike. Kralju samo pripada pravo najvišedega nadziranja nad protestantskim cirkvami. U upravljanju cirkvenih poslov svetovni staleš jednaki delnik ze svećenikim stalešom.

Magjarski protestanti deluju se na tri različite cirkvene oblasti i to: a) reformatori, ali sledbenici helvetskog veroizpovedanja koji 5 cirkvenih obhoda ili kotarov činju; b) lutheranci, ali sledbenici Augustinske veroizpovedi, koji četiri cirkvene kotare činju, a zatim Saksi u Erdelju, koji posebni kotar cirkveni načinja u; c) sledbenici unitarske veroizpovedi zestojuju iz jedinog cirkvenoga kotara u Erdelju. Na vrhu upravljanja cirkvenoga kotara postavljaju vsigde superintendeus (biskup) i poleg njega svetovni glavni skrbitelj (nadiratelj.)

4. Grčko izhodna cirkva na prostoru stojećim, magjarskom koronom, deli se na d' različujuće okolice cirkvenih metropoliti i to na srbsku i rimsku cirkvenu okolicu. Na vrhu upravljanja predi imenovane postavljen je karlovički nadbiskup patriarkha (srbski patriarkha) na čelu pak rimske cirkvene okolice stoji veliko sebinski grčko izhodni rimski biskup. Obvede cirkvene okolice imaju vlast, po zadobljenoj priznavanju državne oblasti držati zestanke ili skupšćine za zvršavanje školskih i vtemeljnih poslov. Ove skupšćine liti kongesusi (poseb srbski, po eb rimski) zestoj u zvu višeh svećenikov i iz izabranih cirkvenih zastupnikov, k njihovomu pođu spada zbiranje nadbiskupov, ali potvrdenje nadbiskupov kak i biskupov pripada njegovomu Veličanstvu Nadbiskupi i biskupi grčko izhodne cirkve u kotar magjarske velikaske hiže.

Gospodarstvo.

(Kрма, tekuti pri mladini, sadovno drvo u jesen)

Buduš je letos velika su a bila, zato bude vnoći gazda u neprilici za radi krme. Takovim gazdom budemo preporučili nekoje vrsti krme.

Od malinovoga listja govoriš smo već u naših novinah. Driji kostanji su takaj dobi za krmu. Kostanji zadržavaju u sebi i čuda j vode zato lahko spljesniviju ako je dobro ne posušimo. Najleže je sušiti u pečnici kad kruha vu zemo. Ako pak nemamo pečnicu, onda moramo kostanje na vetrvnom mestu razprestriti i višeput promešati. Ali divji kostanji zadržavaju u sebi i čemera, zato nesmemo s njimi jako hraniti marhu. S druge strani opet su zato dobri kostanji, jer marhi želuca popravljaju i pomazeju prekuhanje krme.

Najbolje je kostanje semljati i kakti srota dati marhi. Najrašji jedu je ovce i svinje. Kogata marha se teško priviči k njemu, ali potlam ga rada je. Ovcam je treba dati: na den j ednoju ovcu 1 kilogram, kravam dojenicam 5 kilogram, a marhi za krmaljenje 10 kilogram.

Listje od svakojačkoga šmskoga drvca je takaj dobra krma za ovce i drugu marhu, jer je tak hranljivo kao i seno. Osim toga je dobro proti gri u kojoj marha osobito na protuletje, kad zelenu krmu jedu, trpiju. Za krmu je najbolje topolovo, lipovo i vrbavo listje. Hrastovo listje suži samo za vracvo. Za krmu je najbolje ono listje koje se u julušu i juniju obere.

Tekuti jako škodiju mladini. Toga kvara moramo odstraniti, ako hođemo hasna imeti od mladine. Mladinče, koje ima tekute ne samo da nije dobro za hranu, nego tekuti negda i picke pokoleju. Tekuti se jako lako razplodiju i čisto zmuaju slabo mladine. Zato moramo nastojati, da tekute iz kotcov odstranimo, a to pak na sledeći način biva. Najprije moramo napraviti redko vapno k tomu malo karbola prilježati i s tim posipirati stene tak, da u svaki najmenjši retek dojde. Osim toga moramo gvezde s duhanjskim prahom posipati. Naravska stvar, da je to sve posel, ali ako ga nećemo obaviti, onda raijši naj na stran pustimo povanje mladine. Mladinu je na svaki način treba od tekotov osloboditi.

Nekoje gazdarice namažeju mladince neakovom masćom. To nije dobro, jer od masće mladina sbeteža, a mlade pure pak pogineju od toga. Mladin je samo smeti glavu i drvo s masćom namazati, ali druge dele tela ne.

Potrebno je takaj mladincetu u letu i u zimi, da se u suhim prahu kota. Pred kotcom mora navek suho biti i višeput je treba s suhom zemljom posipati, ter i ovdj mora biti suh prah.

Ako je mladina na zamazanom vlažnom mestu, onda dođu na nju svakojački betegi.

Kaj je treba činiti, da sadovno drvo u jesen ne zmrzne? Vnoći tak činju, da male grane od zmrženja obranjaju, liste drevca doli bereju. Taj posel tak moramo obaviti, da s ostrim nožem liste, još kad su zelene, s jednim rezanjem od dolje proti gornjoj strani određemo. Kad tak režemo, nebuno tak lako šćeće pokvatiš, nego kad s nožem trimam, i male grane, za koje znamo, da kroz zimu ne budu narasle, određemo. Posel listja nam je dosta poznat; list zme vu sebe hasnovitoga zraka i njega s sofi, koje koreu iz zemlje vu anjane i drvo donas zmeša, to je najpotrebneše za biline, jer bez toga nebi mogle žveti.

Kad drvo raste, počmeju i listi svoje delo obavljati, to traje jedno vreme

kad su svoje delo listi zvršili, počmeju se žutići; kak to svako jesen moremo videti. To je ono vreme, kad listi uti iz zemlje niti iz zraka ne vleraju k sebi hranu.

Premivanje listne farbe jako dobro se more videti; najprije se počmeju najfineše žile žutići, onda deblše žile, zatim deblše kliček a na zadnje celi list. Listi zato budeju žuti, jer oni sofi, koji su vu listu, ob tog dobi vu steblo potegneju, a drugo leto kad listi pak počmeju svoje delo obavljati, oni sofi iz stebila pak vu liste ideju.

Ako se listi pedi strgneju od drvca, dok nisu još svoj posel svršili, dvorstni kvar imamo; 1) izgineju oni sofi, koji bi bili morali sofi vu steblo i grane potegnuti, koji bi bili morali drugo leto pak svoje delo obavljati; 2) ako smo ranoo odtrgli liste, onda drvo zgubi one sofe, koje bi bili listi još napravili. Videli smo gori, da ob tom vremenu listi već ne jemljeju tak hranljivo hranu iz zraka pak iz zemlje, zato ako prije odtrgemo liste, zato ne odzumljeju toliko hrane od drvca, da bi ono čuda slabše postalo.

Ako liste prije odtrgamo, hasnovitosti su: da drvo brže bude zrelo, ali ako s malini drevi (cepi) imamo posla, onda odtrganje lista ne samo, da ne hasno škodi, jer s odtrganjem listah mnogo menje hrane dobi drvo, i tak slabše ostane, a slabo drvo se lahko zmrzne. Najbolje je, ako su na mladom drvu nezrele grane, ove određemo, jer se iste jako lahko smrzneju, a ako je jedna grana smrznuća, taj beteg se iz jedne grane vu drugu potegne tak, da lahko celo drvo zgine.

Pesme odricanja.

(Prevodil: A Pataki.)

(Dalje)

Noć je nema, . . . polnoć tuče
Sada vura v turu gore,
V celici sem svojij buden,
Čuvan svetu i sakriven.
Noć je nema, . . . samo vura
Kiepcé tiho, . . . bojazljivo,
Sin bi sveta prestrašil se,
O moj Stvorče! O moj bože!

Prav polnoć je vura tukla,
Trišina je sveta grobna,
I u polnoćno ovo doba
V mojih se pev gasi vusna,
I kad sve već spava mirno,
Mene vidiš budnog samo:
Gde pred kipom klečeš tvojim
Onda prav se tebi molim!

Kad mi v pamet dojde gda-gda
Onaj den, i ona vura,
Koja za sveta sprica mene,
Da raču dan od spanije . . .
Kad mi v pamet dojde onda
Zadnjeć kasna strašna muka:
Začujš kuać mega erca,
I dah zadnji mojih prsa.

Drhće, trepće i postane
Svaka kaplja krvne žile . . .
Jel moguće, milosrdni,
Da tak jako je Bog dobi?
I tak v pamet dojde mi, da
Mati si ma i tvoj sin ja,
Oh! taj čas je blašeni mi,
I tad prosim: budi, budi!

(Drugput dalje)

No zaista Ambruš!

(Istinita historija)

Gdo zna? Bog zna. Zaista, i zvan dragoga Boga nigdo nezna, kam je siromašni Ambruš dospel? Odišel i već se

nije povrnul. Sin gospona upravitelja dođal je nazad, i sin gospona kantora veki i Janoš Dobakov i Marci Pistur, i svaki sledjući iz maloga našega varoša, koji je pod 65. pukovnijom služil, svi s izuzetjem Stefana Lengyelovoga, koji je vu bitki pri Solnoku opal, pak zvan Janosa Vaša Hegyijevoga, onih dvajuh negdašnjih kapitulovskih bakah, ko em su pri Hegyešu obde noge odstrelili, te je vu Vorbavskoj bolnici umri, pak još zvan triju deca Sopkineh, koja su vu budimskoj bitki ostala, ter izvan sina staroga gospona Schreinerera učenika doktorstva, i najpotije izvan niti neznan, ali s ređom svi su se k domu povratili ili ako i nisu domu došli, dospel je domu glava slave jim smrti, samo od siromašnoga Ambrusa niti traga niti glasa, pak već potije 18 let

"Svi su svi domu došli, tak je plakala i naricala od leta do leta stara vdovica remenarka, stara Sukovka, te do krvava splakanima očima gledala u protulete odkud se ptice selice povraćaju, kadno joj na novo sve uhvanje oživi te jeseni, kada lišće uhvraće joj, s drvlij opadalo i žalostne predstave radjalo, opet samo bi gledala prama nepoznatoj daljini modrih nebesah, koja se nad stranskimi zemljami svijala, kamo seleć ptice putuju? svi su se nazad povrnuli, svi su k domu došli, sa i o sinek siromašne udovice moral je onde ostati. Bog zna gdje; dobi Bog zna gđ!

Šurjak Buzas rekel je: "Tetka, da bi Ambruš vamni bil, od toga bi glas bil dospel: sledi buduć odsmrti njegove glasa neima, mora da je živ."

Šurjak Buzas moguće, da sam neveruje, kaj veli, ili ako je i veroval pametnijega na svoje amirenje nije mogel reći, i to je dovoljno umirenje za jednoga poštenoga čizmarskoga meštra, koji mudrost svoju vu blaženstvu drugih ide, neistinitost može s neprestano gojećim uhvanjem predčuti, i samo to dosta je lepa i velika mudrost.

Šurjak Valent Gergely, koji je drugačije po materi sestric sa siromašnim Ambrušom, reče: budete videli tetka, najedenput koje vobri bude se Ambruš samo predstavil, ravno kada remen izvičem iz tiskala, gda budem lukujice vu remen postavil, kad budem najzalostnije peval Kossovhu razstajuci naprev.

"Posante sinci trudni vitez!

Da svrnem oči na dom svoj mili,
Da splaçem si suze nad prahom njegovim
Kad mu nit skrkvim nju pomoć bolim"

Hopp! kak postavilj lukuje? remen poštenja mi, velim, kak je istina, da s osem delov zastoji hvoika četvorne vuzde, hopp, podignem si ruku, da iz butilje morem dobro si nagnut, nad žalostni naprev. Koga to vidim? Koga mi oči gledaju? Gdo se je pojavil? anda pojavil se, samo se pojavil šurjak Ambruš. Kak kričim, kak plačem. Šurjak Ambruš! Ovak dohadaj, kad prispeva, da ga niti nećemoćivamo, šurjak Ambruš. A ja, neli sam dva leta onud bit? kaj? jeli gdo zam zna? kaj? Jeli o? me? Došel sam ovde sem. Hiža mi, deca, gdo veli, da ne sam tu? ak more gdo leta od doma biti, da se nezna za njega, ravnotak more biti i deset i dvanaest let.

Siromašna dobra starica, samo bi zamijljena žalostiva i kiimala s glavom ne je verovala, neje i Bože, ipak je ipak verovala.

A zakaj i nebi bila verovala, to nigdo ne je rekel, da je Andraga mrtva videl; svršetku boja kak velu, vidli su ga još vnoći. Lovro Kamož zaklija se za nebu i zemlju, da kak su iz temesyarke bitke bežali, zajedno su isli vu Gđjarkij majur na zdeuce vode pit, bili su jako žedni, upravitelj dal jim je vina donesti, dobroga vina vu holbenoj staklenki. Ambruš ne je niti odneknu, dok nije videl dna flase; još mu je trebalo reći,

Amuš, deder mu ostavi za jeden gutajeel Zidov Büunglyl pak vre na dalje govori; veli, da je v Pančovu iduči, našel Ambrusa na placu, gde je zvestiv vesel nekoj takoj devojki lice očepaval, koja je Gott soll mich strafen ako nejestina tak zabljsnula vu oči lepoga magjarskoga domobranca, da bi ves srbski vitezki narod, tak bil zabljsnul na magjarski skoro da nebi sve s najlepšim grljenjem i objamianjem se zvršilo.

Eben so wie bei Ambrus. Zatim drugi vre opet dalje poveda: Gyurka Tóth, kad je superiran domu došel, da je rekel, da je čul vu transportnoj hiži od nekogega kokanskoga detiča, da je služil pri regimentu baruna Siregena s nekojim detičem Ambrušem zvanim. koj je lepo znal fučkati i pevati. To kaj su našega Ambruša za Sunkja zvali, nečini nikaj, za ono vreme, gda su domobranca k vojakom sporedili, vnoji je zatajil pravo si ime, ar zahman, još su onda nekaj mislili, to da: Bog zna kaj i kak još bude, ta i temešvarski židov spomenul je dvadeset i pet batim, koje je Gramond i t. d. dal odmeriti, da to ovak neostane.

Siromana starica, čas skoro da se plakala, čas zamislila, ali je ves više glavom kimala te ne je i ne je verovala i Bože, ipak je čekala, ipak je ipak verovala.

Pak kak nebi verovala, da su tuliko tuliko govorili, tulike glase donasili od Ambrusa, svaki koj je do njega mogel dospeti, znal bi kaj stanovita povedati: ako bi samo glas začuli kakvogga skrivaničnika, namah su stali nagadjati, potvarjati, da to za ves svet nigdo drugi nemre biti, nego davna već nevidjeni i oplakivani Ambruš.

Govorili su od bedastesega bedas teše od negodsneja dobroga Ambrusa; nekoji da su ga vidli kakti putujućega tóta, drugi kak kućia a, tretji kak gosposkoga kavallira, četvrti kak žensku peti kak učenika v Pešti, ravno su mu mustači i bradi počeli kak pavuljice pofrkavati se, dečim bi pak siromasni Ambruš, otkad su ona dobra vremena prešla, da a b i i živel bil, narasel punoletnim detičem, nevoija bi ga strla bila, rajši da bi si bil gledal za remnarskom mestriju, kak za novo početnom stališu znanstvenom. Ali zahman ljudi su na ove bedarije zakljinjali za nebo i zemlju.

S jednom rečju badava se Ambruš zjedbu ljudi su ga vidli koj ovde zjedbu ovde, drugi onde, te su glase donosili k staroj ženski, ali sam Ambruš nije došel na prvo. Bil je takov, koj je Turke znal glase od njega, donesti, spominat se je s takvim koj ga videl vu službi nekogega stražnoga velikoga paše, kakti vrliarskoga čuvara gde je vu prelepom vrtu stanoval, te mu je dobro bilo, svaki den jel je meso s riznom kasom i budnjom rumeno vino pil, pušl s pipe na dugoj cevi, samo to e falinga, da se je moral prekrstiti za Turčina te je s Črijenom kapom na glavi, i s žutimi papučami hodil. Bil je i takov človek, koj se je spominat s onakvim, koj ga je vu Neunškoj videl vu selu Irgeudwo kam mu je pomogel neki hamburški pošteni sabol iz regimenta uteči, onde je brusilac postal, te se onde oženil s kćerju svoga gazde. Najedenput samo si postavi ženu na tačke, zapreke si psa, te se odpejla domu. Bož! kak bi se naditim bilo moći smijati da pojedno nebi bil i tak žalosten posel. Bil je i takov človek nu ov ga je vre sam videl opet, koj je bil domolranec, žinjim je za vojaka sporodjen skupa, z ujim je pobegel k Peimontezom, očitju, da je kroz duga tužna leta zinjim služil, kao za domom čezmezi legioner-ec on je došel domu, ali Ambruš nije bilo, ar se je zavadjal, da do toga neće doiti dok s Garibaldiju v najkijnoj ladi i s zastavom nebuđe mogel doiti. Čeka sada samo čeka, morja mu vu posred domovine počiva, samo čeka.

Dobra starica samo je zamišljena glavom kimala, gdo se nebi čudil nad ovimi vnojmim lepmi, nad ovimi raznolikimi glasovi, gdo je nebi bil skupa pomešal, ter gdo si z njimi glava nebi bil skupa pomešal, ne glavu već i pamet si pomešal, od toliko vrstnih pomislih, te veroval verovatnosti, ar neverovavši svega, kaj se je govorilo izmed prilikaš sarenih predstaval, ipak mora koja isti-

nita biti, jedna ipak mora biti istinita. Badava, uhvanje se najpotlje u človeku n veru protivori.

(Drugi put dalje.)

Kaj je novoga?

— **Kolera** vu glavnim varauš i okolici već popuša. Već se nije treba bojati. Broj betežnikov i vumirajućih sve menjši postaje.

— **Pravda** zaradi lutrije. Jeden gospon iz Zente telegrafiral je vu Segedin na lutriju tri broje, koje imaju postaviti. Isti gospon spomenal je vu telegramu, da po pošti pošilja taki 1 frt. penez. Lutrijas zapisal je tri broje, ali peneze je zabadao čekal. Već je mislil, da penezi niti nebuđu došli, pak je cedulju već pričel tržiti, ali ju nitko nije kupil, i tak ju je za sebe pridržal. Izliši su svi tri broji! Zentaiskoga gospona sin, koj je vu Segedinu stanoval, otišel je na lutriju i prosil 4000 frti; ali lutrijas nije stiel peneze dati, jer je on forjat kesno došel. Vezda bude on gospon iz Zente tužil; bude li lutrijasa tužil ili poštara, to se još nezna. — To vre, da poštara, da budn se i drugi poštari malo reda navčili.

— **Jeden človek** za pedeset Chumeson inžinir došel je ne zdavja vu galabiesku rudnicu, gde je bilo 50 težakov, koji su se posvadili. Chumeson pomiril je težake taki, jer je jednoga doli bitil i oružje mu zel. Kad se je težak stal, pograbil je jednu goreču faklju i bežal proti magazinu gde su dinamiti bili velec, da bude sve skupa vužgal. Inžinir nije si dugo premisljaval, bežal je za težakom, i kad su već obeđva blizo dinamitov bili, strelili je inžinir težaka iz revolvera, i tak je pedeset ljudiš od smrti obranil.

— **Krivi penezi.** Na čongoleiski pusti blizo Segedina popisali su naučitelu Kalman Greguru pohižtvo pod ekžekuciju, zaradi nekak oga duga. Kad je Vetró János ekžekutor došel, da popisane stvari zlicitira, skoči iz -kolskoga stanja jeden človek vun, i vu jeden jarek otiđe. Vetró išel je taki za njim, i našel je vu jarku jednu posudu, koja je vu canjke bila zamotana. Taki je odnesel vu hižu i pokazal tam žandarom i drugomu ekžekutoru. Kad su canjke razorotali, našli su nutri mašinu za banjke i 13300 frti krivih penez. Kad je to Kalman videl skoči na žandare. Njegov 18 let stari sin, kći i žena su se takaj postavili na žandara. Ali dva ekžekutori i žandar obladao su nje. — „Odnesite mašinu, odnesite sve, kričal je Kalman, samo peneze mi dajte. Očete peneze? Pedeset, sto forinti van taki dam.“ — Nisu ga poslušali, nego su sve skupa odnesli. Žandar pak nije imel tuliko pameti, da bi ga bil v reč odpravil! Kad je putlamo došel po Kalmara, već j pobegol.

— **Tolvaji.** György Martina stanovnika iz Töröčke su već jedenput cigani obrkali, zadjinput bil je na straži, pak kad je ob pol noći došel dimo, hotev ližna vrata zapreti, skočiju za njim vu hižu tolvaji, koji su njega i ženu do krvi sprebili i 788 frti vkrali. Sin koj je vu stali spal je zdrav ostal. Martin i žena mu su živi, i veliju, da je nekakov poznati človek iz Kislaka bil med tolvaji.

— **Kotoribska občina** poslala je molbenicu k ministriumu, da bi joj se dopustilo svaki tork tjednoga sejma držati. Gledeć na to ista občina broji 5009 duš i ima 2994 stanovnike, ima željeznicu, poštu, telegrafa i žandare, osim toga su tam veliki trgovci deshak Hirschler i Ujlaki pri kojih navek do dvesto težakov dela, ter zato moraju stanovnici kaj česa na pijacu kupiti, vu istoj občini su 54 stacunari i trgovci, varmegija pak jim jako na ruku hodi. Gledeć na sve to moreju se nadijati, da jim bude ministri-um dopustil tjedovaoga sejma obrdžavati.

— **Na orsačkom spravišču** je minister peneznih poslov grof Szapary na zadnjog sdnici predstavil orsačke račune za dojdnuće leto. Zadek je pak veški kak primetek. Minister je dokazal, da drugać niti nemre biti, ako hoćeju sve stroške v redu naplatiti, i tak nebuđe treba puo penez na posudbu zeti. Faliju za stroške dojdnućega leta 30 milijunov forinti.

— **Vu Bugarskoj** se je orsačko spravišču skupa zišlo, ali se nezna kaj bude se delavo. Vlada je odlučila, da bi najpredi izerali si kneza. Ali niti Ruska niti drugi koj evropski orsog još nisu nikoga naznačili, da bi bil za taj posel. Bugari hoćeju Waldemara danskoga hercega izerali za kneza, koji je šogor ruskomu caru. Ako ruski car niti na to nebuđe privolio, onda se bude već vidlo, da neće vu bulgariji kneza trpeti, nego da druge nakane ima.

— **Groba** kopajuća mati. Vu Hondain Pas de Calaisu blizo Pariza je pred tremi meseci vumrla jednomu gazdi kći, pak su joj vu vuhu ostavili oringline. Mati je već onda proti tomu mrmarala, ali domači ljudi nisu dopustili doli zeti. Pred jedno par dnevi oti-la je mati s svojom drugom kćerju na grobje, velec da ide cvetje na grob sadit. Na grobju je groba izkopala, oringline iz gnilih vuh vun zela, groba nazad zakopala i cvetje nasadiła. Kći je sve to donaj povedala, i za kratko vreme su žandari nečlovečan mater zaprili.

— **Ubojstvo** iz šale. Na početku ovoga meseca j: jeden financ iz Markaza iz šalje ciljal s pukom na jednoga človeka pajtajuć ga, jeli se boji puške. „Ne bojim se ja, odgovori človek, im sem soldat bit.“ Na to se puška spruži i človek mrtov doli opadne. Nesrećni človek imel je ženu i sedem dece.

— **Vkanjlivec.** K Veislar Andrašu vu Kalazu došel je ove dneve jeden lepu obečeni mladi gospon, koj je rekel, da je on krčmar iz Bašimpešte, i hoće vino kupiti. Veislar se je veselil tome i peljal mladoga človeka vu pivnicu, gde su svakojčko vino koštali, i pogodili se. Mladi gospon je rekel, da bude za par dni došel po vino. Budne je već mračno bilo rekel je gazdi, naj mu da za dobru plaču forinju vu Budimpeštu Gazda je to s radostjom učinil, i rekel je svojemu sinu, naj konje zapreke i naj odpejla gospona Mladi gospon je povedal gazdu, da ima na česti blizo Bpešte oštariju. Dok su se do oštarije dopeljali, veli mladi gospon kočiju, naj ide unter pegledati, jeli je tu njegova draga. Dok je kočij vu oštariji bil, vusel je gospon s konji i s koli, i tak je moral kočije pešice dimo izi. Žandari išaju vkanjlivec.

— **G. Grez** Alajoš čakove ki fiskalniš bude 17-oga o. m. svoju kancelariju vu Priok prenesel. Kada se zalostimo iz jedne strani, da nas ostavi, iz druge strani se raduju, mo, da Dolaje. Medjimurje jednoga člana dobi, koj bude se trsil vu sudbenom poslu, pak vu napredovanju puku Dolajeg-Medjimurja na pomoć biti. Želimo mu, da ga Bog na hasen i radost D. Medjimurja dugo vu zdravju naj poživil.

— **Bugari,** koje je Sandor knez ostavil su si novoga kneza zebrali. Novomu knezu je ime Valdemar, koj je 28 let stari danski princ. To se još nezna, jeli bude Valdemar herceg ovu čast hoćel prijeti ali ne?

Postuj otca i majku da ti bude dobro!

Nekoj otec od velike starosti slabo je videl i slabocel a ruke su mu drhtale, kak šiba na vodi. Siromasni ov starič stanoval je svojim sinom i snehom vu jednoj hiži, kada su jeli, znal je starič zbog drhtajućih ruk po stolu spoletati, a to se je sinu i snehu durilo, za-adi tuga dali su staromu otcu vu zemljenoj zdelici pri peči jesti. Starič je tužno pogledaval od peči na stol, iz oči mu suze kapleju, iz derhtajućih ruk opadne mu zdelica i ptere se, a sneha počme starca karati i mrsko zepotavati; on je samo mio džihtaval i mudajuć poslagal; onda su mu kupiti drvenu zdelicu. Drugi dan je starič pri obedu iz drvene zdelice pri peči mi no jel, a mali vun Štefek je na podu sedeć slagal desćice skupa. otec ga od stola opti, kaj delas? Mali stuek odgovori: delam zdelicu iz koje bute vi i mma jeli kad ostarneće; ove reči su tak strešile serca roditelov, da su taki starca pri peči sedecoga plaćuće prošili za oprošenje, ter ga on izti čas pozoveju k sebi za stol. Misleći nebih se

do istine, pođ starost z nami tak dogodilo. Preporučam, da si deca ovaj pri aer glihoku vu serca zasadiju, i polek šetnje zapovedi božje, stareše počuvati navčju.

Cirkvenčić Gjura.

CENA ŽITKA.

Pgenica 8.20 8.40 — Hra 5.60 — 6.25
Ječmen 5.50 — 7. — — Zob — 6. — —
Kuruza 5. — 5. 45

LOTTERIJA.

Budapešt 7. novembra 1886.

10. 03 15. 18. 4.

Szerkesztő:
MARGITAI JOZSEF
Urednik.

Čez šest letnoga boravljenja pri „čkovetki medjimurski šparkasi“ bil sem srečan kak knjevodja imeti zaufalnost medjimurskoga puka.

Budne sem isti šparkasi moju službu zahvalil bil, i nju ovoga meseca 15-ga samovoljno ostavil budem, nemrem za-pustiti obećanje svim onim postovanim medjimurcom, koji su zara i svakovrstna pitanja šparkasnih posudjenjak h menj bil zaufani, da i nadalje svakomu iz drage volje poslužim napuka.

Vu Čakovcu, novembra 11 ga 1886.

s pozdravom,
Prusatz F.

Anatherinska voda za zube i usta
od
dra J. G. POPPA.
c. kr. dvorskoga zubara
u Beču Bognergasse broj 2.
Liečeničke potvrde
Prof. Appolzer, bivši Rektor mag.
biti Profes. c. kr. klinike u Beču. kr.
aks dvorski savjenik, itd. Izražao sam
vanu Anatherinsku vodu i obnao ju
preporuke vriednom.

Prof. Drasche uporabio je za pokuse pravu Anatherinsku vodu u svojem liečeničkom odjelju e. c. kr. obćoj bolnici i izjavio, da je svrsti shodne, to da je zvrstna.

Dr. Hainzbauer, carski savjetnik bivši profesor. Jasam Anatherinsku vodu od Poppa kod veći-og broja mojih bolestnikah radih radih bolnostih u ustah i na zubih osobito dobrim uspjehom uporabio jer sam osvjedočen o keničoj čistoj sastojci iste.

Takodjer kod kroničkih katarrah djeluje Anatherinska voda od Poppa vrlo hasnovito nakvašenjem bolnih mjestah ustah, grkljana ili vrata.

Prof. Schmitzer upotrebljava Anatherinsku vodu od Poppa kod bolestih ustah, vratah, i grkljana kao i desnih najboljim uspjehom.

Ovi rudi izvrstnog djelovanja posvuda takodjer u Njemackoj, Švajcarskoj, Turskoj, Englezkoj i Americi itd. dobro pripoyznati ljekovi za zube od dra. Poppa, mogu se nepokvareni i u friš koj kakvoći.

Moze se DOBITI: Vu Čakovcu vu Gincz Lajosevoj apoteki, pri Strahiji i Maysrcač L. i Heinrich M. Vu Priok u vu Sipošvoj apoteki Vu Letenji vu Kallivodskoj apoteki Vu M. S. a. b. o. t. i. vu Bolešvoj apoteki Vu L. e. n. d. a. v. Vu Kisevoj apoteki. Vu V. K. a. n. i. ž. i. vu Mandekvoj, Pragervoj i Bellusevoj apoteki vu V. a. r. a. ž. d. i. nu vu Kusiovoj, Riedelvoj i Kräterluhevoj apoteki. Vu L. u. d. b. r. e. g. vu Kohnevoj apoteki. Vu Koprivnici vu Werlevoj apoteki. 366 2-3

